

SCHEMERSLAAP

De Tweeling mysteries
Schemerslaap
Nicholas Walker

Vanaf 13 jaar

Eerste druk: juni 2017

© 2017, Nicholas Walker en Van Halewyck
Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv
www.pelckmansuitgevers.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleenvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagontwerp: Peer de Maeyer

D/2017/7104/56
ISBN 978 94 6131 707 0
NUR 284

vanhalewyck.be

 [vanhalewyck](https://www.facebook.com/vanhalewyck)
 [Nicholaswalkermysteries](https://www.facebook.com/Nicholaswalkermysteries)
 [vanhalewyck](https://twitter.com/vanhalewyck)
 [van_halewyck](https://www.instagram.com/van_halewyck)

NICHOLAS
WALKER

DE

Tweeling

MYSTERIES

SCHEMERSLAAP

Van Halewyck

0

Het was geen droom, maar een herinnering. De herinnering was niet van Alessia zelf, maar van iemand anders, al wist ze niet van wie.

Hoe kon de herinnering van iemand anders haar geest binnensluipen? Hoe wist ze dat het een herinnering was en geen droom? Op die vragen kende Alessia het antwoord niet. Ze aanvaardde gewoon dat het zo was. Sinds ze had ontdekt dat zij en haar broer Alex een zesde zintuig hebben, waren er wel meer onverklaarbare dingen gebeurd.

De persoon wiens herinnering ze deelde, lag in bed en hoorde in de kamer ernaast een baby huilen. Voor Alessia voelde het aan alsof zij diegene was die in bed lag. Ze sliep naast een jongeman tussen de twintig en de dertig jaar. Dat deed haar vermoeden dat zijzelf een jonge vrouw was en dat de man haar echtgenoot of vriend was.

Het voelde verrassend vertrouwd aan om in het lichaam van de jonge vrouw te huizen, al was het wel vreemd om naast een jongeman in bed te liggen. Alessia was nog maar veertien en had nog nooit een liefde gehad, laat staan dat ze met een jongen het bed had gedeeld.

De jongeman naast haar had kortgeknipt zwart haar en een opvallend grote, Romeinse neus. Zijn mond was lichtjes geopend en hij maakte een zacht, grappig snurkend geluidje. Het gehuil van de baby leek niet tot hem door te dringen, want hij sliep gewoon verder.

Alessia kroop uit bed en keek verrast om zich heen. De kast, het nachttafeltje en het bed waren van hout en heel klassiek. Ook het plafond was opgetrokken uit hout. De muren waren wit. Aan een van de muren hing in een gouden omlijsting een schilderij van een fruitschaal met appels en peren. Het was alsof ze zich in een kamer bevond uit het begin van de twintigste eeuw.

Alessia stelde zich er geen vragen bij. Ze wilde gewoon weten waarom de baby aan het huilen was.

Terwijl ze naar de deur liep, wierp ze kort een blik in de oude spiegel die aan een koord aan de wand hing. Hij zat in een houten lijst, afgewerkt met goud. Het was vreemd om niet het gezicht van zichzelf, maar van een jonge vrouw in de spiegel te ontdekken.

Alessia zelf had lang, ravenzwart haar, maar de jonge vrouw in wiens lichaam ze zat, had halflang, platinablond haar dat tot op haar schouders hing. Een sneeuwwit slaapkleed omhulde haar slanke lichaam.

Op het ogenblik dat Alessia de deur van de slaapkamer opende, stopte het gehuil bruusk.

‘Julie, wat is er?’ vroeg de jongeman, die nu toch was ontwaakt.

Julie was dus de naam van de vrouw in wiens lichaam ze zat.

Julie draaide haar hoofd naar de jongeman. ‘Ons Helena hilde.’

Het was vreemd om jezelf met een andere stem te horen praten. Alessia had de zin ook niet geformuleerd. Dat was Julie. Alessia zat enkel als een observator in het hoofd van de jonge vrouw.

De jongeman spitste zijn oren. ‘Zo te horen slaapt ze alweer.’
‘Ik ga toch maar eens kijken.’

De jongeman haalde zijn schouders op en legde zijn hoofd te rusten op zijn kussen, waarna hij zijn ogen sloot.

Hoewel het weer rustig leek in de babykamer voelde Alessia dat er iets mis was, al had ze geen idee wat. Julie leek het ook aan te voelen, want haar hart klopte hevig. Alessia kon het voelen bonken tot in de slapen van de jonge vrouw.

Alessia liep de gang van het oude huis op om via de eerste deur aan de linkerkant een kamer in te lopen. De babykamer. De vier witte muren werden door geen enkele versiering opgefleurd. Ook was er geen meubilair, behalve dan het antieke houten wiegje in het midden van de kamer.

Alessia beende naar het wiegje en boog zich erover om een blik te kunnen werpen op baby Helena.

Het wiegje was leeg.

Alessia voelde hoe het hart van Julie een slag oversloeg en de paniek in een reusachtige golf door haar heen joeg.

‘Raoul! Raoul!’ schreeuwde Julie terwijl ze de babykamer uitstormde en terug naar haar slaapkamer rende.

‘Ons Helena. Ze is weg!’

Raoul deed geschrokken zijn ogen open en veerde recht uit bed. ‘Wat?’

‘Ze ligt niet in haar wiegje!’

De stem van Julie klonk hoog, schrill.

Alessia werd door een bepaalde kracht naar het raam toegeretrokken. Ook Julie leek aan te voelen dat ze uit het raam moest kijken, want ze snelde ernaartoe en blikte erdoor.

‘Helena!’ schreeuwde Julie toen ze beneden op de kasseien een gestalte zag lopen, onherkenbaar gehuld in een zwarte cape. De figuur liep voorovergebogen en droeg baby Helena.

Raoul dook naast Julie op aan het raam en zag de donkere figuur nog net de hoek omslaan. In zijn lichtblauwe, afgewassen

pyjama snelde hij de kamer uit, op de voet gevolgd door Julie.

‘Blijf hier!’ schreeuwde hij naar zijn vrouw terwijl hij de trap gehaast afdaalde, telkens een of meerdere treden overslaand.

Julie luisterde niet naar zijn bevel en liep achter hem aan de straat op. Een ijskoude wind beet in haar gezicht en sneed door haar nachtkleed, maar ze voelde de kou niet door de paniek die bezit van haar had genomen.

Alessia voelde mee met de jonge vrouw. Ze hoopte dat Julie en Raoul hun baby zouden vinden, maar terwijl die samen de ene na de andere straat doorkruisten en de gedaante nergens meer aantroffen, zonk de moed hen steeds meer in de schoenen.

Toen de twee uitgeput, halfbevroren en radeloos naar het politiebureau liepen om aangifte te doen van de ontvoering, ontwaakte Alessia uit de droom die nooit een droom was geweest.